

* לדעת רב זה - אשתך בלתי מוסרית!
 * הוא סבור שבחך - ניראית כפרוצה!
 * כל זה - בגלל הלבוש היומיומי שלהן
 * אל תצחק - פנאי זה עלול להיות אבי

הצנעת חוק השמלה הצנועה

האדמור מקאליב

האזרה, אם קנאות חשוכה יכולה להגביל את חופש התנועה שלו, למה שלא יחובר ויאושר חוק כמו זה שלהלן?
צניעות הלבוש

(1) כל אישה תנהג בצניעות;

איסור חשיפת הגוף

(2) אישה לא תחשוף גופה וכל חלק הימנו ברבים;

כסות האישה

(3) אישה תעטה על גופה כסות, כקבוע בדיני ישראל;

סמכות להתקין תקנות

(4) הרבנים הראשיים לישראל יקבעו בתקנות כללים לסדר הלבוש נאותים, בהתאם לדיני ישראל;

עבירות

(5) כל אישה המפירה חוק זה, או תקנה כלשהי שהותקנה בהסתמך על חוק זה, תהיה צפויה ל-500 ל"י קנס, או שנת מאסר אחת, או שניהם גם יחד;

סמכות בית הדין

(6) בית הדין הרבני האזורי יהיה בעל הסמכות הבלעדית לדון בעבירות על פי חוק זה, ויהיה מוסמך להטיל את העונשים הצפויים לפיו.

דמיוני? לא כל כך. דחקא השבוע הופרה כדור נסיון, בצורת הוראות משרד החינוך והתרבות לבתי הספר הממלכתיים החדשים:

(א) תלמידות כל הכתות לא תופענה בבית הספר כשהן לבושות מכנסיים (ומותר לצפות שכך ינהגו גם מחוץ לכתלי בית הספר ובית החופש).

(ב) בשערי התעמלות, חקלאות ומלאכה גופנית, בפעולות גנדיע וכן בטיולים שאינם בתחומי הערים, מותר ללבוש מכנסיי עבודה ארוכים, בתנאי שגם במקרים אלה תהיה דאגה מלאה לשמירת הצניעות.

בהסבר להוראות נאמר עוד, כי "צניעות בלבישה היא כבוד לבת ישראל, ועל זה תפארתה, וזה חגיגה המיוחדת, ואין לחקות מעשי אחרים שאינם צנועים."

"התורה מחייבת"

רבי מקאליב, שלו עצמו אין ילדים, יכול בינתיים ללרדת רוב נחת מהוראות משרד החינוך. אמנם בתו היחידה של הרב אונטרמן, אסתר, לובשת בגדים מודרניים, היכולים בקלות להיות מסווגים על-ידי קנאי הדת כבגדי פריצות. גם נשות שרים ועסקני מפר"ל עלולות ברבות הימים להישפט על בגדים לא צנועים.

אך לא בקטנות כגון אלה עוסקים אבירי הכפייה הדתית. מטרם נכבדה יותר: להציל את כל נשות ישראל ובנותיו ככלל, ואפילו באמצעות חוקי כפייה חדשים.

או בלשון השלטת התלוי באחד משערי מאה שערים בירושלים: "בת ישראל! התורה מחייבת אותך ללבוש תלבושת צנועה. אין אנו סובלים שברחובותינו תעבורנה בתלבושת בלתי-צנועה!"

שרוולים בקיץ החם כמוהו כפריצות. אף אורח לא יותר על אחת ההנאות הזולות שעוד נותרו לו: ללכת ביום קיץ לוחט לרחוץ בים עם בני משפחתו, או עם חבריו, או עם חברתו, או ידידתו.

הרבי מקאליב התכוון להשיג את מטרותו בדרך אחרת, שנסתה כבר בהצלחה במיקרים קודמים: הדי כנס ההתערך

בחך, לפי סעיף 3 (א)

ררות הראשון והשני יגיעו אל כל קצות המחנה הדתי בישראל ובעולם. אחריהם יבואו כנסים נוספים. הדתיים הקיצוניים יהפכו מיד את סיסמת הלבוש הפרוץ לסימטת קרב. אף עסקן דתי מן המפד"ל לא יוכל להתעלם מכך. גם הוא יצטרך במקום או במאוחר להצטרף למסע ההתעוררות. השרים המפד"לים בממשלה יחלו לדבר על כך. אחר כך יתחילו להילחם על כך. וכשיבוא רגע של משבר, או מה שנקרא בלשון הקואליציונית "משאומתן עם המפלגות הדתיות", תונח על שולחן הממשלה הצעת חוק בנידון. יקראו לה, למשל, הצעת חוק איסור חשיפת הגוף או חלק הימנו - תשכ"ד-1966, או הצעת חוק לבוש צנוע - תשכ"ה-1967, או הצעת חוק לבוש בישראל - תשכ"ט-1968.

"זה תפארתה וזה חינה"

ישראל אין הצעת חוק כזו דמיונית. אם חוקירת מיושנים יכולים להיות הקובעים בכל דיני האישות, אם תקנות מימיה בנינים יכולות לפגוע בחופש התפריט של

ננו מצהירים כי אין אנו סובלים שבשכונתנו תלבושת בלתי צנועה, קרא כרוז גדול-ממדים מעל קירות המעון החרדי של ירושלים - שכונת מאה-שערים.

הכרוז, שהודבק השבוע בחוצות השכונה ובסביבתה, לא היה שונה בתוכנו מכרוזים דומים אחרים, שהפכו בשנים האחרונות לחלק מהחי השכונות הדתיות בירושלים.

הוא כלל גם, בדומה לכרוזים קודמים, את פירוט האיסורים בלבוש, כגון: "שמלות קצרות, או בתידיים קצרים, או בתי-צחאר פרוץ, או יחף, או בגדים או גרביים שעור הבשר נראה מתוכן, או אשה פרועת ראש, חס ושלום."

תושבי ירושלים, שהציצו בכרוזים, לא התרגשו. הם היו כבר מורגלים בכך. הם לא ידעו, כנראה, כי הכרוז של השבוע שונה מכל קודמו. כי מאחוריו התייצבו עתה רבנים בעלי-שם. אפילו הרב הראשי לישראל, הרב איסר אונטרמן, החליט לאחרונה להתגייס למאבק הדתי על הלבוש, לחסל אחת ולתמיד את זכותו של האזרח, ובציקר האזרחית, להתלבש כפי רצונו.

"בנותינו כפרוצות"

האת ניתן החודש ברחובות. קראו לו "עצרת התעוררות לקראת החגים". השתתפו בו רבנים, אדמו"רים וראשי-ישיבות. דיברו בו נגד ריקודים מעורבים בתחנות, נגד רחצה מעורבת בשפת-הים, ובעד הליכת נשים בישראל בשמלות ארוכות עם שרשרים.

"בנותינו יוצאות לרחוב כפרוצות, רחמנא לצלן", קרא ראש ישיבת הדרום, הרב צבי מלצר. הוא התאונן גם, כי "יהודי כשר אינו יכול לעבור ברחוב בשקט".

גיבור העצרת היה האדמו"ר מקאליב, הרב מנחם טובי, שהוסיף גם דרישה משלו, נגד הליכה לקולנוע.

כעבור שבוע, בבניין המועצה הדתית בתל-אביב, חזרה ונשנתה ההצגה מרחובות. שוב התכנסו עשרות רבנים, אדמו"רים וראשי-ישיבות, ושוב נשמעה הזעקה נגד לבוש הפרוץ של נשות ישראל. האדמו"ר מקאליב, אשר למרות גילו המופלג (60) נראה כנער ללא חתימת זקן, הרעים בקול. לא בעברית, אלא באידיש.

קריאתיו הנועמות והתלהבותו האינסופית למען כיסויין של בנות ישראל, הקנו לו את התואר הנכבד של "אורח הכנס". ההחלטה שנתקבלה באותו מעמד, בנוכחותו ובהשתתפותו הפעילה של הרב אונטרמן: להמשיך בקיום כינוסים ועצרות מן הסוג הזה, לעורר את המצפון היהודי, לא לתת מנוח, לא לשקוט ולא לחתר, עד שתשתרר הצניעות בישראל.

"הגוף, או חלק הימנו"

עם סיום הכנס בתל-אביב גזר על עצמו האדמו"ר מקאליב שתיקה, חזר למקום מושבו בראשון-לציון, שם הוא עוסק בבניית קריית קאליב לחסידיו.

כל הנסיגות לדובבו עלו בתוהו. לא אדבר בערב היום הקדוש, פסק הרב טובי, כשהוא מוקף קהל חסידים צעירים, "עם עתונאים לא אדבר גם אחרי היום הקדוש". הסוד שהסתתר מאחורי השתיקה: הרב מראשון-לציון, כמו רבנים אחרים, ידע כי לא ישיג את מטרותיו בכרכים מקובלות. שום ראיון בעתונות לא ישכנע את הישראלי הממוצע, או את הישראלית, כי הליכה בשמלה חסרת-